

Slunce je na obloze dost vysoko – dojdou ještě pěkně za dne. Nemusí pospíchat. Však jsou už za celý den uběhání. V lesích je ještě mnoho sněhu. Děšť a slunce strávily sníh jen na otevřených místech, jinde je ho pořád dost. Lovci jdou lesem cestičkou za sebou, aby se zbytečně neunavili prošlapáváním sněhu.

Sachem se ohlédl po lovcích krácejících za ním. Viděl na nich, že jsou zpocení a zemdlení. Dal tedy znamení k odpočinku. Všichni se zastavili a oddechují.

Nosiči jelena se vystřídali.

„Krá-krá!“ zadní stráž vykřikla poplašný signál. „Nějaký vlk prý pronásleduje karavanu a je již nablízku,“ tak zněla zpráva, rychle podaná sachemovi.

„Vždyť je to náš Pozor!“ zvolali za chvíli překvapeně lovci. „Odkud to běžíš, Pozore? Vždyť už sotva nohama pleteš!“

Havrani vlídně uvítali určitého psa, jenž těžce oddychoval s jazykem vyplazeným. Zpozorovali i kůru, přivázanou na jeho hřbetě.

„Ukaž, co to neseš, Pozore!“

Odvázali řemínek, a když vzali kůru do ruky, volali, že jsou na ní vyryty rodové značky. Prohlédli si je a podali kůru s tajemným nápisem sachemovi.

Nikdo nevěděl, co by to mohlo znamenat. Tázavě na sebe hleděli

v úplných rozpacích. Je přece jisté, že Pozor za nimi nepřiběhl jen tak pro nic za nic. Ale kde se tu vůbec vzal? Jak se jim dostal na stopu?

Kňučák a jiní starší lovci prohlížejí kůru spolu s náčelníkem.

„Jsou to naše značky – havraní stopy –“ svorně říkají všichni.

„Jak jsou sem tam poházené!“ vykládal Černý havran vážně. „Někdo nám posílá zprávu, stopy jsou přeházené – jako ve zmatku... Hola, hoj! Vzhůru všichni! Přišla zlá zpráva – něco se stalo! Zmatek v našem rodě!“

Černý havran vykřikl výsledek svého pozorování tajemného nápisu a všichni lovci se shlukli kolem něho. Zapomněli na únavu a potřásali zbraněmi. Někdo se stalo – rod je v nebezpečí! Třeba pospíšet na pomoc!

Náčelník dává neprodleně příslušné rozkazy.

Tlupa se rozdělí na dvě družiny. Prvá skupina půjde dále cestou domů a donese kořist do osady. Přesvědčí se, zdali se snad doma něco nestalo. Druhá skupina se obrátí směrem, odkud pes přiběhl, a po jeho stopě vyhledá původce zprávy. Kdyby snad jedna skupina potřebovala pomoc druhé skupiny, zapálí osamělý strom.

Jistě jsou to správné rozkazy. Lovci se však nedomnívají, že by snad nějaký nepřítel napadl jejich osadu, neboť se všemi sousedy jsou v pokojných stycích, dosti přátelských. S Volavkami i se vzdálenými Sokoly u zátáčky Veliké řeky je poutá dokonce krevní příbuzenství. A co kdysi bylo mezi nimi a Bobry a Medvědy, je přece dávno zapomenuto...

Co se tedy jen mohlo stát?

Avšak nelze se teď omeškávat zevrubným uvažováním.

Rozdělení karavany bylo okamžitě provedeno. Prvou skupinu povede sám náčelník. Měl velikou obavu, že se snad Veveriči něco stalo s její pochroumanou nohou. Proto teď pospíchal domů.

Druhou skupinu vede Kňučák; dostal i druhého psa Hafaje.

Okamžitě se rozešli a co možno rychle vykračovali.

Kňučák pohládl Pozora, jenž už jen namáhavě běžel a zůstával pozadu. Naštěstí zkušený Havran nepotřebují, aby je Pozor ustavičně vedl. Stačí jim jeho stopy otisknuté zřetelně ve sněhu.

Vyšli z lesa a zahrnuli po stopě k severu. Hafaj čmucha napřed a konečně se rozběhl prudce po stopách. Teď, když museli lovci přecházet i místa sněhu zbavená a starou, režnou trávou pokrytá, rádi se oddali Hafajovu vedení.

Postupovali rychle. Přešli úžlabinu, provinuli se skupinami porostu a pak stoupali na mírné návrší.

Tu již Hafaj něco našel. Stál na místě a štěkal.

Starý Kňučák byl také již dost unavený, nicméně pořád šel v čele. Byl v nitru přesvědčen, že se stalo asi něco mimořádného.

Přichvátal ke psu a vidí, že za Hafajem leží nějaký člověk... Skočil k němu, otočil ležícímu hlavu. Toť Havranpírko! A jak je zkrvácený!

Kňučák vyděšeně vykřikl, až se les ozval.

Jeho Havranpírko, nadějný chlapec, jakého není – leží tu v krvi! Jak se sem dostal? Vždyť měl hlídat v táboře! Hu, něco hrozného se přihodilo!

Už tu byli ostatní lovci a sehnuli se kolem nehybného chlapce. Překvapeně ho prohlíželi. V tvářích jim usedl smutek a ústa se zkrivila žalem. Nikdo ani nehlesl. Hleděli do země.

Kňučák, ohromený bolestí, klesl na kolena.

Přiběhl i schvácený Pozor a líže hochovi obličej.

„Nech, ho, Pozore!“ zvolal konečně Kňučák a sám otírá hochovi zaschlou krev z tváře. Přitom tlumeně kňučí.

Najednou hoch převrátil hlavu.

Kňučák mu otrl ještě zbytky krve a vykřikl:

„Vždyť on není zabítý – to mu jen tekla z nosu krev.“

Havranpírko otevřel oči.

Všichni lovci hlasitě vydechli.

Kňučák vyskočil na nohy a bujaře se otočil.

„Buď chvála Velikému duchu, že mi tě zachoval!“ pronesl zbožně a rukou si vytřel oči.

Lupičská tlupa Bobrů si musila konečně také odpočinout.

Dostali se již dost daleko od Havraní osady a nikdo je nepronásledoval, nicméně se necítili dost bezpečni, dokud dleli na cizím území. Až budou na druhé straně Veliké řeky, hoj! – oddychnou si spokojeně.

Bobřík je zavedl na suchý, slunný palouk, kolkoem skupinami stromů obrostlý, takže tu byli pěkně ukryti.

Unavení Bobří přivázali krávy ke stromům a sami se sesedli do kola, uprostřed něhož odpočívali ovce a zajatci. Na severní i východní straně postavil Bobřík stráž.

Veveřice byla velmi unavena. Musila cestou často slézat ze saní

a překračovat pěšky místa špatně schůdná, zarostlá a skalnatá nebo prostá sněhu. Ani po dobrém sněhu se jí dobře nejelo. Měla co dělat, aby se na smřčku udržela a nesjela do mokrého sněhu.

Hlad souží všecky. Zubatý bobr sice zastřelil šípem zajíce, pěkného samce, ale Bobřík nedovolil rozdělat oheň, aby na sebe zbytečně neupozornili.

Divous najisto není spokojený se svým zjetím trvajícím tak dlouho. Vypadá, jako by chtěl všecky Bobry povraždit, ale hlasitě už nezlořečí. Bobři se mu totiž ustavičně posmívali, a proto raději mlčí.

Bobřík necítí únavu. Je slavnostně naladěný. Provedl s úspěchem kousek, o němž se bude dlouho vypravovat. Přivede rodu pěkný dobytek a sobě pěknou ženu.

Dívka se sice ještě mračí, ale však si zvykne! Všechny uloupené ženy časem přivyknou a na svůj původní rod zapomenou... Veverice bude jeho – a bez výkupného!

Bobřík si získá slavné jméno! Už jen kdyby byli za vodou!

Slunce sklánělo svou denní dráhu.

Bobřík dal povel k dalšímu pochodu.

Cesta byla místy velice obtížná. Někde musili i křoviny vysekávat, aby krávy prošly.

Bobři se zaradovali, když z kopce spatřili údolí Veliké řeky. Vltava je zamrzlá; přejdou snadno i s dobytkem.

Jeden z hledačů cesty, vyslaný napřed, přiběhl ve velikém spěchu. Už zdáli bylo vidět, že je poděšen.

„Nějaká tlupa je tu po straně!“ hlásil. „Zdá se, že nám chtějí zaskočit cestu k řece. Nevím, kolik jich je, zahlédl jsem jen několik mužů přeběhnout palouček.“

Bobřík i ostatní lovci se polekali. V poslední chvíli snad jim bude kořist vyrvána! Nedopustí to!

Bobřík i se zvědem běželi na vyhlídkové návrší, aby se přesvědčili, co je pod nimi v krajině.

Cizí tlupě se podařilo dostat se Bobrům v bok, a to právě po straně, kudy Bobři musí sestoupit k Veliké řece. Jen tudy vede mírný svah do údolí, kdežto jinde jsou neschůdné skály, kudy s dobytkem nelze sejít. Nezbyvá patrně nic jiného, než se odhodlat k boji a mocí si vynutit cestu k řece.

Bobřík nepochyboval ani chvíli, že ona cizí tlupa jsou Havrani, kteří se jim podivuhodně dostali na paty. Nebál se boje, ale byl mu

nevhod. Větší slávu by jeho výprava získala, kdyby přivedl kořist domů bez ztráty jediného muže, nebo dokonce bez prolití jediné kapky krve. Bobříkovi ustavičně znělo v uších, jak mu sachem přísně kladl na srdce, aby se do bojů nikde nepouštěl...

Vrátil se k tlupě zadumán.

Pak zavolal hbitého mladíka a řekl mu, aby zkusil přece nalézt nějaký sestup k řece po této skalnaté straně.

Mladík se ihned rozběhl.

Tlupa čeká potichu. Nikomu není do hovoru. Tuší, že je čeká těžký boj.

Se vši možnou opatrností stíhal Kňučák se svými lovci tlupu lupičů. Havranpírko byl s nimi. Nedal a nedal jinak, nežli že půjde také.

Kňučák zjistil, že Bobři míří k řece, kterou bezpochyby chtějí přejít po ledě. Není jiné rady, než že Havrani musí lupiče zaskočit dříve, než řeky dostihnou. Kňučák se tu dobře vyznal a věděl, že z návrší, po kterém vede stopa Bobrů, nelze k řece sejít jinudy nežli jedinou cestou, šikmo po svahu. Na ostatních stranách nelze s dobytkem proniknout k řece.

I postavil své lidi na příhodném místě do zálohy, aby tu čekali na lupičskou karavanu. Domníval se, že Bobři netuší, že Havrani jsou nablízku.

Z opatrnosti vyslal jednoho muže na vršek, aby z úkrytu obhlížel okolní krajinu a hlásil, kdyby něco podezřelého spatřil.

Čekali tak hezkou chvíli, že už jim to počalo být divné. Kňučák starostlivě přecházel mezi stromy sem tam. Lupičská tlupa už by tu přece měla být...! Či snad přece uhnuli jinudy?

Konečně se ozval praskot v křoví a vyřítil se vyslaný vyzvědač, udýchaný tak, že ani nemohl mluvit.

Vyrazil ze sebe: „Už jsou dole! – Tamhle u řeky! – Obešli nás skalnatým úbočím!“

V mžiku pádili všichni dolů k řece, kam jim bylo ukázáno. Havranpírko s Pozorem belhali za nimi.

Kňučák běžel jako mladík s mlatem zdviženým nad hlavou. Ostatní Havrany nebylo potřetí pobízet. Prahli touhou pomstít se drzým lupičům. Dověděli se již od Havranpírka, jaká pohroma stihla jejich osadu. Třáslí se rozčilením a nedočkavostí, aby vybojovali na Bobrech svůj rodový majetek nazpět. Proto se jejich nohy jen kmitaly

mezi lesními stromy a jeden druhého předstihoval v dychtivosti, aby již dopadl lupiče.

U Vltavy se zatím shromažďovala na volném prostranství lupičská tlupa.

První Bobři se zajatým Divousem byli už na břehu, ale jiní teprve slézali ze skalnaté stráně. Těžce se tamtudy prodírali, a zejména s kravami měli veliké nesnáze. Ovce sešplhaly dobře.

Tu již od lesa zaznívá bojovný pokřik: „Krá-krá-krá!“

Kňučák první se řítí kupředu, pes Hafaj podle něho. Za ním porůznu ostatní jeho bojovníci.

Bobřík v poslední chvíli pobízí své lidi k největšímu spěchu. Krávy šťastně vtlačili na led. Ještě ovce sem musí vehnat, ale ty jako

vrtohlavé motají se ve zmatku. Bojí se vody, která zatopila pukající led podél břehu.

Už jsou tu Havrani jako rozlícená bouře. Počtem sotva se rovnají Bobrům, nicméně bez rozmyšlení zahajují útok.

Bobři, kteří ještě zbyli na břehu, ustupují a skáčou z břehu na rozpukaný led. Pod jedním Bobrem se už okrajový led prolomil. Vylezl však ihned z vody a otřepává se jako zmáchaný pes.

Poslední dva Bobři vlečou Veverici, která se vši silou vzpírá. Bobři ji strkají z břehu.

Přikvapí Kňučák a zvedá mohutný mlat. Oba Bobři nechávají dívku na břehu a skáčou na led.

Na ledě i na břehu se rozmáhá křik. Obě strany si strašně zlořečí.